

Tina Grandošek

Justinijan in jaz

Seveda sem prepričan, da je bil Justinijan. Bizantinski cesar. Kaj pa mislite? Mislite, da bi šel človek na mojem položaju, z mojo izobrazbo, to obešat na veliki zvon, če ne bi bil popolnoma prepričan? Verjemite mi, da sem vse zelo dobro premislil. No, če zdaj pogledam nazaj, seveda vem, da bi bilo bolje molčati. Če bi bil tiho, me ne bi nikoli vtaknili sem. Po drugi strani pa... Videli boste, da ne gre samo zame. Zgodba bo imela daljnosežne posledice, če ne bo kdo ukrepal.

Vse se je začelo pred približno petimi leti. Nika sem že dolgo poznal. Odkar me je pustila žena, sem se skoraj vsak drugi dan oglasil pri njem. Približno tri leta sem v njegovem kiosku naročal hamburgerje, hot doge, pečen krompirček in podobno hrano. Prijazen je bil. Vedno. Po dolgih, napornih dnevih v pisarni in na terenu sem z veseljem zavil k njemu. Priznam, da takrat pravzaprav nisem imel nikogar, s komer bi se lahko vsaj malo pogovarjal. Žena me ni več hotela niti videti. Ni dvigala telefona. Hčere tudi nisem smel več obiskati, čeprav sem bil takrat že kakšnega pol leta čisto trezen. Tako je to. Stvari se nikoli ne obrnejo tako, kot si predstavljamo, ne?

Niko je bil okej, razumete? Vsaj kolikor je meni znano, ga je videl prvi. To je svojevrstna čast, bi rekel. Ja. Ne preveč natančno, ampak še se spominjam, kako mi je po tistem vse opisal. Takrat sem takoj videl, da je nekaj narobe. Človek v moji službi mora znati hitro prebrati ljudi, če ne, se mu slabo piše. Bil je bled. Pogled mu je begal sem in tja. Po navadi se je režal do ušes in se že od daleč na vse grlo drl: "bro večer, gospod komisar!" Tistega večera pa me sploh ni opazil, dokler nisem odločno potrkal po šipi. Potem mi je vse povedal. Pa saj to že veste. Moram res še enkrat razlagati? Ponoči, tik preden je zaprl svojo okrepčevalnico, se je mimo njegovega kioska sprehodila čudna postava. Ogrnjena v rdeče ogrinjalo. Obraz ji je zakrivala kapuca. Sicer pa ne vem več čisto natančno, kako ga

je videl on. Prisegal pa mi je, da se je s stopali komaj kaj dotikal tal. Aja, pa še to z glavo. Pa saj ste se pogovarjali z njim, zakaj moram ponavljati zgodbo, ki jo že poznate? Dobro, dobro. No, trdil je, da je tista postava kar naenkrat izgubila glavo. Dobesedno. In to kar tako. Nič krvi. Nobene drame. Telo je naredilo še nekaj korakov, potem pa se je glava vrnila na svoje mesto, kot da se ne bi nič zgodilo. Čisto zmešan je bil od strahu. Še zdaj vidim, kako so se mu tresle roke. Bil je bled kot stena, govoril pa je raztreseno in tiho, kot da bi se bal, da ga bo kdo slišal. Takrat sem ga seveda samo debelo gledal. Jasno, da mu nisem verjel. Saj tudi vi ne verjamete meni, ni res? Pomislil sem, da se je ubogemu človeku zmešalo od trdega dela, od vseh tistih samotnih ur, ki jih je preždel v svojem kiosku. Pa vi? Kaj mislite vi?

Kakšnih štirinajst dni po tistem sem hodil k Niku skoraj vsak večer in on je skoraj vsak večer znova trdil, da se mu vsako noč prikazuje skrivnostna moška postava, ki brez glave lebdi po ulici. Rotil me je, naj mu pomagam. Da se dogaja nekaj čudnega. Prosil me je, naj kaj ukrenem. Jaz, ki imam vendar zveze in marsikoga poznam... Kaj naj bi ukrenil? Kaj boste pravzaprav storili vi, potem ko bom vse povedal, ko boste uredili zapiske in dopolnili kartoteko? Mene je zadeva začela zanimati. Poleg tega se mi je Niko smilil. Eno noč sem počakal z njim. Seveda ni bilo nikogar. Žive duše ne. Seveda je bil obupan. Tolažil sem ga. A zaupanje med nama se je skrhalo. Bilo mu je nerodno. Kot da bi se izdal. Ni mi več govoril o Justinijanu. No, takrat seveda še ni vedel, da je bil to on. Pravil mu je preprosto duh. Ali pa duh brez glave... Potem sem iz tedna v teden sem samo še opazoval, kako Niko počasi hira. Bil je vse bolj bled in suh. Mučila ga je nespečnost. Tudi teka ni več imel pravega. Njegova hrana se je skvarila. Začel je izgubljati stranke. Potem je zagrešil napako, ki smo jo pravzaprav zagrešili skoraj vsi, ki smo Justinijana videli. Povedal je naglas. In naprej. Še tistim redkim strankam, ki so se obdržale ali pa so po naključju zašle k njemu, je tvezel o duhu brez glave. Če jih ni odgnal s svojo neverjetno štorijo, jih je odgnal s slabo hrano. Tudi sam sem ga pustil na cedilu. To mi bo vedno ležalo na duši. Preprosto nisem več prišel. Nekega dne, veliko pozneje, ko me je pot zanesla tam mimo, sem zagledal samo še izpraznjen kiosk. Povprašal sem po ulici. Pa v službi tudi. Povedali so mi, da je končal tukaj. Kaj naj še rečem? Takrat se mi je to zdelo edino logično.

Bil sem v taki službi, da sem moral biti na tekočem, kaj se dogaja v mestu. Pa saj to veste, ne? Prej ali slej ti pridejo na uho vse verjetne in neverjetne štorije. To pa tudi poznate, ne? Takrat smo prežali na nekega novega samoooklicanega direktorja... Nič posebnega. Bogat tujec je odkupil

domače podjetje. Bogat že, bogat. Pa temu ustrezno pokvarjen. Sumili smo ga jemanja podkupnin. Pa tudi sam naj bi jih precej velikodušno delil naokoli. Prisluškovali smo mu doma in v pisarni. Takrat sem se večino časa inkognito sprehajal po tistem podjetju. Prilepil sem se poslovnežu, ki je z njim sklepal neki večji posel. Igral sem poslovneža, ki ne izbira sredstev, ko gre za vprašanje dobička. Milo rečeno. Samo vprašanje časa je bilo, kdaj se bo ujel v past. Sicer pa se je kmalu izkazalo, da je bila tista preiskava postranskega pomena. Vsaj zame. Bistveno je bilo, da sem tam slišal o drugem primeru. Tam je namreč delala Neva.

Prosim? Ne, ne. Preiskava v tistem podjetju ni bistvena za najino zgodbo. Pomembno je bilo to, da sem tam naletel na Nevo, vam pravim. O tistem si lahko preberete v policijskih dosjeh. Če je to res tako pomembno za moje duševno zdravje, vam jih bodo že pokazali ... Kaj me pa to sprašujete, če ste jih že videli? Vsaka malenkost, vsaka malenkost ... Tu se strinjam z vami. Najina poklica sta si precej podobna, ne?

Tip je bil na čelu podjetja kakšen mesec. Ne več. Že prevzem je bil sumljiv. Razpis je bil zunaj, to ja ... O tem, kar se je dogajalo v ozadju, pa smo na začetku lahko samo ugibali. Vedeli smo samo, da zadeva precej smrdi ... Kaj še ...? Kaka dva meseca smo hodili k njemu. Dokazi so bili na doseg roke, ampak saj veste, kako je s temi preiskavami ... On? Pa saj ste ga najbrž videli na televiziji. Nič posebnega. Tak temen tip. Ne vem, od kod točno. Po priimku bi sodil, da od nekod z Bližnjega vzhoda. Takoj se mu je videlo, da ni naš. Pa prebrisano je gledal že od vsega začetka. Ne velik ne majhen. Srednji. V obraz okrogel, lepo rejen. Pa brado je imel. V taki široki črti, kot nekakšen trak od enega zalizca do drugega. Nepretrgan. In brez brkov. To je bilo najznačilnejše na njem, bi rekel. Zakaj pa vas to zanima ...? Saj ste rekli, da ste ga videli v dosjeh ... Za vruga, tuja pizda v ukradeni svileni kravati in zglancanih čevljih, tako bi ga opisal!

Z mano je vse v redu. Ja, še vedno se razburjam zaradi teh stvari. Zdaj sta minili že skoraj dve leti in vse tisto sranje je mimo, pa vendar ... Me kar prime ... Tu ne pomagajo nobeni medikamenti, veste. Sam bog ve, kje je baraba zdaj. Saj ste slišali, da je pred kratkim izginil? Povem vam, zvit je. Ne bodo ga našli. Že takrat ga nismo mogli zašiti, kaj šele zdaj. Še en vlak jim je odpeljal. Tip je z vsemi žavbami namazan.

Ampak ... Lahko zdaj povem o Nevi? Tudi o njej že vse veste, saj vem. Če ste dobro opravili svoje delo, ste govorili že z vsemi pričami. Vsaj tako smo delali v mojih časih, v moji službi. Najina poklica sta si pravzaprav zelo podobna, ne? Sem to že rekel? Oprostite.

Na Nevo sem naletel kako leto po tistem z Nikom. Govorilo se je po podjetju. Saj veste: oči in ušesa imaš na preži in potem izveš vse, od tega,

s katero tajnico ga kdo serje, do tega, kateri čistilki se prikazuje brezglav duh ... Bil sem v nerodnem položaju, ker nisem natanko vedel, kako naj se ji približam. Moral sem prekleto paziti, da se ne bi razvedelo, ker bi potem naša akcija s korumpiranim direktorjem padla v vodo ... A nisem si mogel pomagati. Zaradi Nika. Moral sem izvedeti, ali je kaj na stvari. Ko sem Nevi namignil, da mi je zgodba znana in da se mi to ne zdi nič posebno nenavadnega, mi je ni bilo več treba dolgo prepričevati. Kar bruhalo je iz nje. Sicer pa si je vsak, ki ga je videl, želel to povedati naglas. Kot da bi bilo breme pretežko. Zdaj seveda vem, kako se je počutila. Njena zgodba je bila podobna Nikovi. Duh v rdečem ogrinjalu, s stopali se je komaj dotikal tal, glava je za nekaj trenutkov izginila, nato pa se vrnila na svoje mesto. Njen opis se je od Nikovega razlikoval samo po tem, da je na nogah duha opazila čudne nizke škornje. Take, kakršne bi si človek naredil sam, ali pa vsaj take, kakršnih v naših trgovinah zagotovo ne prodajajo. To podrobnost, ki je dosti pozneje potrdila mojo teorijo, sem torej najprej izvedel od Neve.

Tretji sem bil jaz, ne ...? Ja. Po tistem z Nevo. Kmalu po tistem sem ga videl prvič. Ja, preiskava v podjetju je res potekala v tistem času. Ampak to nima nobene zveze s tem. To sem povedal že stokrat. To morate vedeti. To res morate vedeti. Veste, svoje delo sem do konca opravljal korektno. Več kot korektno. Da smo si na jasnem. Mislim si, kaj vse ste slišali. Če boste verjeli tistemu, se lahko v tem hipu nehava pogovarjati, jasno? Me veseli. Ponavljam: to z duhom in z Nevo ni imelo zveze s preiskavo v podjetju, v katerem je delala. Ja, vem, govorili so, da me je prepoznala. Da me je izdala, češ da me poleg sklepanja poslov zanimajo še druge, malo bolj nevsakdanje stvari. Da so zato tam, v podjetju, kar nenadoma postali malo bolj pozorni. In so šli preverjat mojo preteklost uspešnega poslovneža, ki je pa seveda ni bilo ... Primer s podkupljivim direktorjem smo takrat končali. Sodba dolgo ni bila pravnomočna. Sicer pa je zdaj, ko je tip izginil, tako ali tako spet vse odprto ... Samo odkrižati so se me hoteli. To je vse. Seveda vem. V tistem obdobju, ko nisem pil, sem se jim zameril. Izključili so me. To je bil moški klub. Pogoji za članstvo so bili značka, vsaj 0,5 promila v krvi in debela koža. Če je nisi imel, si si pač privoščil kak promil več. Nikoli več me niso sprejeli. Tudi ko sem spet začel tolči dvojne viskije. Takrat sem bil samo še beden povratnik, ki je zamudil vlak. Nevo so mi podtaknili. Ne nje. Mislim to štorijo z novinarjem. Ne, ne razumete. Pazite. Ona je res videla Justinijana! Duha. O tem je res govorila naokoli! Jaz sem se z njo res pogovarjal in vse mi je povedala. Takrat sem preprosto moral izvedeti. Zaradi Nika. Preveč je bilo podobno. Ampak to, da je direktor prav takrat prikrižal nekaj ključnih svinjarij, ker je

zaradi mene nekaj zasumil – to pa ni res! Preiskava je bila takrat že skoraj končana. Imeli smo dovolj dokazov, da bi tipa postavili najmanj za deset let na hladno, jasno? Dokaze smo zbrali po vseh pravilih. Če tožilstvo tega ni znalo uporabiti, to ni moja krivda. Jaz sem bil najprimernejša žrtev. In dovolj neumen, da sem se po tridesetih letih te zajebane službe pustil zašiti! Moj Justinijan jim je bil za izgovor. Takrat bi se še lahko nekako izmazal. Če ga ne bi videl, bi vse skupaj zatajil, lagal bi, zanikal. Jasno. Kaj pa. Potem pa je prišel še k meni. In seveda nisem mogel več molčati. Pogubo prinaša.

Opozarjam vas. Vsi, ki so ga videli, so pristali na krajih, kot je tale. Toliko časa se prikazuje, dokler tega ne poveste še drugim. Potem pa, ko vas razglasijo za zmešanega, šele potem izgine. Ko je že prepozno, da bi vzeli besede nazaj.

Prvič sem ga videl malo po tistem, ko sem govoril z Nevo. Neko noč sem kolovratil domov. Ja, priznam, takrat sem se že vrnil na stara pota. Viski v žilah je delal svoje. Tudi zato sem najprej mislil, da gre za privid. Takrat sem imel polno glavo te prikazni. Naj sem se še tako trudil... Zadeva z Nikom mi dolgo dolgo ni šla iz glave. Potem pa, ko mi jo je že skoraj uspelo pozabiti, sem naletel na Nevo. In vse je bilo spet tu. V tistem času sem toliko premišljeval o njem, da se prvi hip, ko sem ga zagledal, sploh nisem ustrašil. Tiho in umirjeno, a z odločnim korakom je kar počez prečkal križišče pred mojim blokom. Zdelo se mi je, da gre naravnost proti meni, a se je kmalu izkazalo, da se mi bo v večjem loku izognil. Rdeče pregrinjalo je žarelo, pogled se mi je ustavil še na čevljih. Res je bilo. Zdelo se je, da ne stopa po tleh, ampak lebdi kak centimeter nad njimi. In res je imel obute nekakšne škornje. Rekel bi, da iz svinjske kože, povezane s trakovi in zašite na roko z okornimi šivi. Videti so bili precej neugledni, a hkrati udobni. Šele ko me je obšel in se mi pri tem približal na kakšna dva metra, me je zagrabil strupen strah. Predstavljajte si čudno, malo okorno postavo, ogrnjeno v rdeče blago, z glavo in obrazom, pokritim do brade, tako da res nisi mogel ničesar videti. Pravzaprav je lebdel nad tlemi kot kak Kristus, ko je hodil po vodi, ali kaj za vraga... Takrat prvič sem samo stal tam. Prisluškoval, da bi slišal njegov dih. Ničesar ni bilo, še blago ni zašumelo, čeprav sem videl težke gube, ki so se mu napenjale čez ramo in valovile v rahlem vetru... Nekako tako je bilo... Ne vem. Ja, bilo me je strah kot psa. Po drugi strani pa sem začutil, da je mimo mene šlo nekaj velikega, pomembnega. Aja, glava. Glava je izginila potem, ko je bil že mimo. Ne vem. Kar ni je bilo. Kapuca se je sesedla sama vase, zlezla naprej, čez vrat na prsi. Ono tam pa je še kar hodilo... To je bilo to... Hm, kakšnih deset korakov je naredil brez glave. Torej recimo sedem

do osem metrov. Potem pa kar nenadoma: hop in glava je bila spet tam. Vsaj od zadaj je bilo tako videti. To je bilo to.

Videval sem ga vsak večer ob isti uri. Čakal sem ga. Ja, vsak večer. Živel sem za tisto minuto v noči, ko se je sprehodil čez križišče, za nekaj hipov brezglavo blodil, nato pa nadaljeval pot. Počasi sem postal pogumnejši. Zasedoval sem ga. Pa mi je vedno pobegnil. Včasih je preprosto izpuhtel. Enkrat sem se mu postavil na pot. Takrat sem mu prišel še najbliže. Na kak meter razdalje. Za pregrinjalom se mu je na prsih videl masiven oklep, morda medeninast, zagotovo tak, kakršnega bi nosil ob kakšnih posebnih priložnostih in ne za boj. Vedno je bil v istih škornjih, gležnje je imel razkrite, nadaljevali so se v močne, poraščene goleni. Zaščitnih golenic, za katere sem šele pozneje izvedel, da so v njegovem času sodile k skoraj obvezni opremi, ni nosil. Za hip, za pol sekunde se mi je zdelo, da sem videl tudi obraz ... Ja, no, vse bom povedal. Sicer pa nisem videl kaj dosti. Ne sprašujte me, kakšne oči je imel. Nisem videl barve. Videl sem samo en tak nenavaden pogled. Zvit. Prebrisan. Okrogel obraz. Zalit. Rejen. Pa brado. Nekaj nenavadnega je bilo na njej. V obliki. Ni bila taka klasična brada. Taka, kot jo imam jaz. Nekako čudno je bila oblikovana ... V eni črti, kot nekakšen trak od enega zalizca do drugega. Nepretrgan. Pa brez brkov. Ne spomnim se ... Potem je glava spet izginila in telo je mirno odkorakalo mimo. Kri mi je ledenela, to si lahko mislite, ne? To je bilo pravzaprav vse. Nikoli mi ni uspelo priti tako blizu, da bi se ga lahko dotaknil. Nisem mu mogel strgati ogrinjala, potegniti kapuce navzdol, da bi mu do konca razgalil obraz. Ni mi ga uspelo spotakniti. Nikoli nisem odkril, kam je izginila glava. Kako in zakaj se je spet pojavila, mi je bilo uganka.

Opazoval in preučeval sem ga kak mesec. Na koncu sem vedel približno toliko kot na začetku. Se pravi nič. Vmes pa je prišlo na plan to z Nevo. Zaslišali so me moji lastni sodelavci. Kaj da se grem, ali sem svoje preiskave specializiral za paranormalne pojave, kaj je zdaj to o duhovih, ki blodijo po mestu in jim izginjajo glave ... Saj veste. Grozno so se mi posmehovali. Nastavljali so mi prave, žive bele miši pod pisalno mizo in take neslanosti. Takrat sem se izdal. Bil sem živčen. Nisem mogel prav jesti. Duh me je čisto obsedel. Shujšal sem. Spet sem kadil. Pa pil tudi. Ampak Justinijan ni bil nikoli pijanski privid, veste! Nikoli! To vam zagotavljam. Prisegam na življenje svoje hčere. Tu je šlo za večje stvari. Ne toliko zame osebno. Jaz sem samo eden izmed mnogih, ki jih je vzel na piko. Sodelavci so se mi na začetku smejali, potem pa samo še zmajevali z glavami. Saj ne vem, kaj je bilo huje. Ampak delal sem do konca. Da mi ne bi zdaj kdo česa očital. In še enkrat vam povem, da to z Justinijanom ni vplivalo na moje delo. Sem to že rekel? Oprostite. Ampak to si morate

zapisati. Dobro. Do konca sem zbiral dokaze o tistem prebrisanem korumpiranem bogatašu, ki je nagrabil toliko, kolikor ne bova ne vi ne jaz skupaj zaslužila v vsem življenju poštenega dela. Tako je to. Take so te stvari. Dobro sem vedel, kaj počnem. Od jutra do noči sem ždel v pisarni in preučeval dokaze. Sestavljal sem sestavljanko. Kos za kosom. Potem sem se ob natanko določeni uri odpravil domov, da bi videl njega. Vsak dan je bilo tako. Vsak večer. Ni čudno, da nisem zdržal. Kakšna dva meseca je še nekako šlo. Potem sem malo pomešal zgodbi. Polno glavo sem imel tako tistega tujca kot tudi duha. V službi sem nekaj bleknil. Izdal sem se. Ne vem. Ne spomnim se več, kaj je bilo ... Začel sem blebetati neumnosti. Kot Niko in Neva. Ista zgodba. Čudno so me gledali. Potem so me povabili na pogovor. Vedel sem, kaj bo. Eno samo sranje. Izdal sem se. Nervoza me je zdelala ... Pri zaslišanju sem se ujel na štoše, ki sem jih uporabljal sam, da bi iz lopovov izvlekel kar največ. Nisem zdržal. Tiste dni me je mučila nespečnost. Izgubil sem tek. Justinijan me je začaral.

Potem sem se znašel tu. Šlo je zelo hitro. Nikogar nisem imel. Aja, spomnim se, da sem dvignil telefon, da bi poklical nekdanjo ženo. Potem sem pomislil, kaj naj ji rečem. Da videvam duha brez glave, da mi v službi očitajo, da sem oviral preiskavo, da ne morem ne spati ne jesti, da lahko samo še pijem in da naj mi, prosim, lepo prosim, za boga milega, pomaga? Seveda sem odložil.

Tu imam končno spet zelo veliko časa. Za branje. To je dobra stvar te luknje. Vedno sem vedel, da bo v mojem življenju prišlo obdobje, ko bom spet imel čas za knjige. Sicer si nisem nikoli mislil, da jih bom prebiral na takem kraju. Vendar se stvari nikoli ne obrnejo tako, kot si predstavljamo, ne?

No, tako sem po dveh letih, odkar sem tu, prebral že skoraj pol knjižnice. V eni izmed knjig sem odkril Justinijana. Se pravi, odkril sem, da je duh, ki je izgubljal glavo, v resnici Justinijan. Veste kaj o njem? On je bil eden tistih vélikih mož. Bizantinski cesar. V šestem stoletju. Rojen na kmetih, južno od Niša v Srbiji. Po neki drugi teoriji v Makedoniji. Obiskal je strica v Bizancu, tam ostal in se povzpел najviše. Bil je eden izmed tistih z neomejeno oblastjo. Slovanov ni preveč maral. Slovani, Bolgari in Anti so začeli vpadati čez Donavo na njegovo ozemlje. Lahko bi rekli, da so to že bila prva znamenja, da se Justinijanov imperij ruši, da ne more več braniti svojih meja ... Bral sem Prokopija, ki je precej pisal o teh zadevah. Prokopij iz Cezareje. V svoji Tajni zgodovini. Precej neusmiljeno je pisal o Justinijanu. Opisoval ga je kot pravo zver, požrešno, hudobno. Kot demona v človeški podobi.

V njegovi knjigi sem našel opis nekega dogodka v zvezi s tem cesarjem. Ko sem tisto prebral, sem si rekel samo še: to je to! Nekako takole gre:

eden izmed ljudi, ki so prebivali na njegovem dvoru, je pripovedoval, da je nekoč Justinijan nenadoma vstal s cesarskega prestola in se začel sprehajati po dvorani. Kar naenkrat pa je cesarjeva glava izginila, medtem ko je preostalo telo še zmeraj delalo dolge korake. Pozneje se je glava spet vrnila k telesu in se oprijela vratu, ki ga je bila prej zapustila. Kaj pravite, a? To je bilo to. To je bilo TO! Natanko to sem videl tudi sam. In natanko to sta videla tudi Neva in Niko!

Kaj porečete na to, a? Poleg tega najdete pri Prokopiju še precej zanimiv opis Justinijanove zunanosti. Zanimiv zato, ker se čisto ujema s tem, kar sem videl sam! To s čevlji in oklepom. Pa tudi opis njegovega obraza ustreza temu, kar sem za tisti drobec sekunde videl jaz. Ne velik ne majhen. Tako srednji. Okrogel in lepo rejen v obraz. Kako se vam zdaj zdi ta zgodba? Meni je vse kristalno jasno ... Zabavno je, da sem očitno res moral priti sem, da sem prišel zadevi do dna. Ampak stvar je veliko resnejša, kot si mislite. Veliko daljnosežnejša. Pridite bliže ... Šepetati moram. Še malo. Vam je neprijetno? Sem vam nadležen? No, potem pa kar. Tako, ja. Dovolj bo ... Dobro poslušajte. Pomislite. Imamo izjemno močnega vladarja. Govorilo se je, da nikoli ne spi. Da ima energije in moči za celo vojsko. Imamo človeka, ki je izgnal filozofe, ki mu je uspelo ohraniti nadzor nad cerkvijo. Ja, izdal je svoj znani zakonik. Prokopij piše, da samo zato, da bi lahko z njim še bolj izkoriščal ljudi in polnil svojo blagajno. In ta zakonik je bil baje temelj za zakone, ki jih imamo danes, si morete misliti?! Ni čudno, da gre vse k vragu. Pomislite: kakšen vpliv, kakšna moč. Še po toliko letih. Prokopij pa omenja še eno njegovo lastnost. Piše nekako tako, da je tip verjel vsem čenčam in bil nadvse maščevalen. Ste slišali? To si zapišite. Dajte. To, da je bil maščevalen. Bodite pozorni. Vem. Vidi se vam, da ste bistri. Tudi vi bi to odkrili, če bi bili v moji koži. Vse se ujema. Samo še nekaj vam moram pojasniti ... Samo še nekaj ... To, da je to res on ... O tem zdaj ni več nobenega dvoma ... Vprašanje, na katero vam še nisem odgovoril, je, zakaj se prikazuje? Kaj mislite vi? Kaj imamo skupnega Niko, Neva in jaz? Zakaj se je prikazal prav nam? Obstaja še kdo, ki ga je videl? No. Kaj imamo skupnega? Nič. Čisto nič. Samo to, da smo vsi Slovani. Ja! V tem je štos, razumete?! Justinijan se je vrnil sem, med Slované! Vse se ujema. Naši predniki so mu začeli z vdori spodkopavati oblast. On pa se je zdaj vrnil, da bi se maščeval nad nami. Deluje počasi in vztrajno. Izbere si posameznike na ključnih položajih in jih potem uniči. Razumete? Počasi spodkopava sistem. Je eden tistih tujcev, ki so prišli zato, da bi si prilastili, kar je naše ... Ja, to je to. Ko nam bodo pobrali že vsa podjetja, zemljo, nepremičnine, vse, vse, kar se da vzeti, nam bodo vzeli še naše misli, naše glave ... Tako da bomo mislili,

da nismo pri zdravi pameti ... Zato so nas vse vtaknili sem. V tem je štos. In jaz sem ga razkrinkal. Kaj pravite o tem?

Kako? S fotorobotom? Ja, najbrž bi lahko poskusila, čeprav se ga zelo slabo spominjam. Hm, vedeti morate, da sem ga videl zelo na hitro. Poleg tega sta od takrat minili dve leti ... Ampak poskusiva lahko ... Čakajte. Ali to pomeni, da ga boste res iskali? Potem mi verjamete, da ne gre samo za moje blodnje, ampak da je zadeva resna? Po tej logiki bi me morali spustiti ven, ne? Razumem, razumem ... Vem, stvari so še desetkrat bolj zapletene, kot si mislimo ... Fotografije? Vi jih že imate? Od kod pa? To pomeni, da ste ga videli? Vam ga je celo uspelo fotografirati? Čakajte. Da se zberem. Tale ni. Ta tudi ne. Ne. Ne. Ne ... Tale ... Podoben. Nisem prepričan. Ta? Je ta? Ta bi lahko bil! Ja! Ta bi lahko bil! Ampak od kod vam fotografije? Vraga ... Čakajte, čakajte. Prej ste rekli, da ste si že ogledali dosjeje na policiji ... Ampak vi ne morete kar tako do njih ... Razen če ... Razen če sami niste policaj. Kdo ste? Kdo ste vi?! Porkamadona ... Mislil sem, da ste novi zdravnik ... Ste vi ...? Ste vi ... Prišli za mano? Ste me vi nadomestili in prevzeli moje primere? Še vedno obravnavate stare zadeve? Se zato tista štorija z direktorjem še ni končala? No, saj zdaj, ko je izpuhtel, je stvar spet aktualna. Ampak vi mislite ... Vi mislite, da je on ... Da sem jaz videl ... Da se je on ... Tako podobna si pa spet nista ... Ali pa ... Ne, ne, na napačni sledi ste! To ni res. Na napačni sledi! Tu gre za veliko več. Tu gre za to, da je vprašljiv obstoj neke nacije, nekega ljudstva! Ne gre samo za enega človeka ali pa za eno podjetje. Vam je znana teorija o tem, da prihodnost pripada slovanskim narodom? O tem, da po vladavini romanskih, anglosaških in germanskih ljudstev zdaj končno prihaja čas Slovanov? Ste že brali o tem? V tem je ključ! Onemogočiti nas hočejo. Nekaj se dogaja. Gledati morate širšo sliko. Pazite se. Justinijan je nekje tu. Bodite pozorni nanj! Pozabite tiste male ribe ... Nevaren je. Prišel se je maščevat. In ustavit véliko slovansko vladavino, ki se obeta. Opozarjam vas. Jaz nimam več česa izgubiti. Mene je premagal. Saj vidite.